

Jure Jakob *Pesmi**Pajek*

V led zastrizejo škarje.
 Znotraj te čaka pajek,
 veliko črno telo mrtvega pajka.
 Hočeš ga izrezati, hočeš se prebiti
 do njegovih, pregristi do gnusnih
 ubitih oči morilskega pajka.
 Pajek v ledu te privlači
 kot smolena pega v gosti
 šarenici mladega dekleta.
 Želiš si.
 Previdnost sestradane krvi
 si prinesel v hladno jeklo hladnega
 orodja. Delati je treba počasi.
 Premikati se neopazno kot
 noč, ki zagrinja.
 Varuje te drhtavica sledenja, varujeta
 te zgodovina in izurjenost klavcev,
 ki so prodali svoje desno oko
 za eno noč. Za eno pajkasto
 črnino, za tisto bolečino,
 ki naježena čaka v kosmatih
 tipalkah na dotik.
 Pajka moraš izrezati,
 po zakonu svoje ledene umetnosti
 si moraš seči v ledena dna

črevesja, moraš se priviti
v vlažne pajčevine, v črne čipke
na zavihku strahu.
Pajka boš potem, ko ga boš
pazljivo ločil od steklene
vode, dal na jezik
in pojedel. Dobil boš okus,
vzbudil boš okus, ki ti bo
napihnil želodec
ali odebelil jezik. V obeh primerih
boš pridobil dragoceno težo nove oblike.
Pajek bo iz ledu prestopil
v besede. V meso spomina se bo nasadil.
V pisavi bo pajek boj hladen
kot v ledu, bolj bo bleščal.
V pisavi bo pajek lep kot
pobegli ujetnik, ki se gol pritisne
v morsko sol, in čaka.
Odtisnjen bo pajek samo tvoj
in ti ne boš od nikogar.
Stopil boš v ledeno kocko
in mislil na drugega,
ki si bo poželed
pajka v sebi.

Otrok

Ko se vračam, se vračam tja,
kjer ne bom nikdar več.

Otrok gleda svet in seveda ne ve,
od kod je prišel, ker je tukaj.
Tukaj sta mleko in njegov vonj,
ki mu zanesljivo in živo mehča oči.
Ko stegne roko, doseže drugo roko
in obe roki potem spet spremenita vse.
Zdi se, da plava. Kot seme v njegovem prstu,
s katerim mora ločevati svoj obraz od podobe v ogledalu.
Rože, ki jo včasih utrگا, ne utrگا,
ampak jo presadi s travnika v slovar.
Ker besede so v njem majave in zamenljive
kot prvi zobje, zato jih še lahko okuša,
in jezik je poln veselja ali bolečine,
kadar oblizne kaj novega.
Včasih otrok strastno zamolči
in to so prva znamenja, da se mu hrbtenica zarašča
in da ga nekaj, kar mu seda na hrbet, potrebuje.
Nihče ne zna razložiti, kako otrok odraste.
Pogleda skozi kožo, ki mu je spokala.
Spomni se in tega se bo spominjal
vse življenje.

Nič ni tako preprosto kot to,
da so nekateri prostori
zunaj časa
in nekateri znotraj časa.
In nič ni tako preprosto kot to, da je čas tisti otrok,
ki nikoli ne odraste.
Kadar mi kdaj čustvo skrivaj
zaide v misel,
se moram potruditi in nasmejati
njegovim mehkim kostem,
ki se igrivo zrastejo z vsako
obliko mojega, vse težjega, telesa.

Popoldan

Praznina od zgoraj
je praznina, v katero ne
padeš,
ampak ona pade vate,
ko te veter niha
in te voda napija,
ko te zemlja drži
in te ogenj sveti,
vidiš lastovico,
osamljeno, gledaš jo, kako kroži po nebu,
se spušča, s trebuhom razgrinja zrak
in se spelje skozte, potem odide,
lastovica se vzpne in ti ostaneš enak,
sam, čakajoč, brez sledu,
v tebe je odšla praznina popoldneva,
nekaj, na kar se lahko spomniš
samo kot na spodrsrljaj neba
ali kot na lahkomiselnost ptice.

Med mano in mano

Vsak dan si berem z dlani,
vsak dan se učim pisave,
ki me je napisala, vsak dan popravljam
napake z novimi napakami.
Včasih se utrudim, oči me ne ubogajo več,
zato jih skrijem med dlani,
sedaj dlani berejo iz oči,
se zgublajo med šarenico in zenico,
strmijo v zbegano sluz v beločnice,
napake v dlaneh se pogovarjajo z zamolki
v očeh, in ta pogovor, to jecljanje, obračanje
peščene ure,
je kot suha solza za izgubljeno ureditvijo, so
potopljeni korintski stebri, prebeli od oddaljenosti,
so oslepele pogrebci, ki žvečijo našo knjigo,
ker se je ne da več brati, strupeno od vedno
istih, ostarelih črk,
ki kamenijo med mano in mano,
med tabo in tabo,
dokler oči ne oslepijo pod nabuhlim
mesom dlani,
dokler gube dlani ne popokajo, njihova pozabljena,
občutljiva arhitektura, pod bebavim skalpelom
oči.

Vsak dan si berem z dlani,
nikoli mi jih ne vzameš v roke,
in oči, moje oči so okrvavljene kot božje,
kot oči boga, ki ne more več videti.